

Плешивий лобъ — душевна пустота
Засипалъ съ пепель на угасли страсти.»
Самъ Хиперидъ бе сладкодумна речъ
Подзелъ и вечъ привършва — тя не чу
И неговите думи на защита.
Тя виждаше едно салъ: — мигъ следъ мигъ
Какъ мръщеха архонтите чела,
И погледи подъ гнявно свити вежди
Отъ мигъ на мигъ какъ бляскаха зловещо —
И свойта учестъ сети тя решена...
И мярна се тозчасъ презъ паметъта ѝ
Съ ~~камъ~~ камъни пребитий трупъ на Лая.

а
Тя сонна се едвамъ тогазъ, когато
Подстороната снахъ въ беснило ревна:
«Смъртъ, смъртъ! Млъкни безумний Хиперидъ,
Безпътенъ за безпътната хетера!»

И вечъ готовъ отсъда да отсъди,
Съветътъ на мъжете се подигна.
Изстъпи се тогава Фрина гордо
Предъ мрачните архонти — и за мигъ
Отметна своя пурпуренъ хитонъ
И тъй застана. Въ златолунний бляскъ
Отсякоха се мряморни плещи,
И дивенъ станъ, и девствени гърди
Въ таинствено вълшебство осияни.
Замая всички погледи прибули.
И сякаше изъ тия форми лъхна
Неземний гений на величье земно,
И съ трепетъ святаъ душите той изпълни.

И вдъхновенно викна Хиперидъ,
Като издигна сърдечено десница:
— Киприда! Вий нима ще поругайте
Богинята! На васъ туй дивно тяло
Не вее ли небесно откровенье! —
И преклони лавровенчано чело

Мух да се влече
рвкоуиса -

Единъ ред празно
мисль!